

RIJEČ UREDNIŠTVA

ZAŠTO SE ČUDIMO?

Na upravo održanoj 118. redovitoj izbornoj sjednici Skupštine HŠD-a, našu pažnju posebno privlače (sugerirajući nam u ovome uvodniku komentirati kao aktualnu problematiku), pojedini zaključci iz izvješća dosadašnjeg predsjednika HŠD-a mr. sc. Petra Jurjevića, kao i neka načela najavljene programske orijentacije iz obraćanja skupu novog predsjednika Olivera Vlainića, dipl. ing. šum. i napose činjenično stanje naznačeno u stručnoj temi EU fondovi u šumarstvu, referenta mr. sc. Gorana Gregurovića. Predviđena jedna stranica za ovu rubriku ne dozvoljava nam da široko citiramo odnosna zapažanja, pa ćemo ih kratko naznačiti, a čitateljstvo upućujemo na Zapisnik i stručnu temu Skupštine. „Šumari i šumarska struka niti danas ne mogu niti hoće prihvatiti činjenicu da šumarstva prvi puta u povijesti nema u nazivu ministarstva kojemu pripada... Još uvijek se nadamo, ... da će ponajprije ministar poljoprivrede g. Jakovina, učiniti sve što je u njegovoj moći, a na temelju svog obećanja ispraviti ovu povijesnu nepravdu“. Obećanje je dano prije dvije godine, a šumarska struka nije imala priliku ozbiljno raspravljati s resornim ministrom o šumarstvu, jer se ministar, iako pozivan, gotovo nije pojavljivao na šumarskim skupovima, a da i ne govorimo o izvršenju spomenutog obećanja. Kako je tretirana šumarska struka unutar našeg resornog ministarstva i općenito na razini Vlade, gdje i od resornog ministra za regionalni razvoj nikada nismo čuli niti riječi o šumarstvu (a EU Strategija šumarstva upravo se oslanja na ruralni i regionalni razvoj), ne treba nas čuditi odnos prema našoj struci. Ako tome pridodamo činjenicu da referent stručne teme Skupštine navodi kako šumarstvo kao posebna gospodarska grana, na žalost nije naznačeno u EU fondovima (čini se da je o šumarstvu bilo riječi samo kada su prekomjerne šumske površine uključivane u mrežu NATURA 2000), nego ćemo ga morati „ugurati“ na mala vrata kroz fondove za ruralni razvoj, stav odgovornih postaje još jasniji. Stoga je, unatoč naših stručno argumentiranih stavova struke po svim pitanjima, navedenih u izvješću mr. sc. Jurjevića i upućenih na odnosne adrese, opravdan njegov zaključak kako *“danas slobodno iznosimo stavove, ali nas, i ne samo nas, nadležna tijela niti čuju, niti slušaju“*.

U svome obraćanju skupu novi predsjednik HŠD-a kolega Vlainić citira pok. profesora emeritusa Branimira Prpića, koji 1979. god. upozorava kako *„smo se ogradili od kontakta s javnošću, izolirali smo se i ne povezujemo se sa društveno-političkim radnicima i ne upoznajemo ih s našom stručnom problematikom... druge se struke snažnije bore i nameću ...*

cjelokupna struka ne smije čekati da nam drugi kroje i rješavaju našu stručnu problematiku... trebali bi javno kazati kako zapravo stvari stoje, što je najbolje i zašto se struka bori“. Komparirajući današnje stanje sa citiranim, kolega Vlainić zaključuje, *„da nam budućnost nalaže što širi i sveobuhvatniji nastavak zalaganja u smjeru poboljšanja statusa struke“... Pritom treba optimalno koristiti sve resurse koje nam šuma sa svojim prostorom pruža na dobrobit, ponajprije samog šumskog ekosustava, zatim države, lokalne zajednice, zaposlenika u šumarstvu i drvnoj industriji te građana Republike Hrvatske“*.

Začudeni smo današnjim stanjem u šumarstvu. Zbog čega? Sve je jasno ako si postavimo i odgovorimo na pitanje, imamo li i tko provodi **šumarsku politiku**? Svaka je, posebice šumovita zemlja ima, a ona se temelji na nizu specifičnih okolnosti, od kojih su glavne tradicija i interes. Kada bi Država imala šumarsku politiku, politika bi poslušala struku, šumski resursi i šumski prostor kao dio opće infrastrukture koristili bi se optimalno, ne bi se raspravljalo o ukidanju sredstava OKFŠ-a koja se ulažu u očuvanje ekosustava, prepoznale bi se potrebe lokalne zajednice, posebice kroz zapošljavanje, a drvna sirovina koristila bi se u cijelosti i usmjeravala u tokove proizvodnje koji daju najveću dodanu vrijednost. Ako tako ispravno vrednujemo šumarstvo kao značajnu gospodarsku granu, onda nalazimo i opravdanje za ulaganje u nju. Naime, poznato je, da kada gledamo samo ulaganje u jednostavnu reprodukciju šuma, šumski kamatnjak iznosi svega 2 %, za razliku npr. od bankarske štednje ili drugih ulaganja. Tražimo li od Hrvatskih šuma d.o.o. maksimalnu rentabilnost, a ne „optimalnu korist“, ne dovodimo li se u opasnost da se smanji ulaganje u proširenu reprodukciju šuma, otvaranje šuma i sl. prethodno navedeno? Ako se traži isključivo maksimalna rentabilnost a ne vrednuje optimalna korist od šuma i šumarstva (OKFŠ, biomasa kao obnovljivi energent, turistički objekti, širenje-vraćanje djelatnosti na hortikulturu, rekreaciju, doprinos lokalnoj zajednici kroz zapošljavanje i očuvanje ruralnih područja i dr.), onda se ne trebamo čuditi i procjenama o višku radnika u šumarstvu.

No, kako će se upravljati i gospodariti šumama, ne bi smjelo određivati trgovačko društvo, kojemu je samo povjereno gospodarenje državnim šumama, nego Država kao vlasnik putem konzistentne šumarske politike, koju, kao i štošta drugo, nažalost nemamo.

Uredništvo